

Arrest

nr. 218 547 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. In het kader van haar huidig verzoek herhaalt zij dat zij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat het er onveilig is en omdat zij er nooit gewoond heeft.

In het kader van haar huidig verzoek legt zij geen documenten neer.

Het Commissariaat-generaal nam in het kader van haar eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar Afghaanse nationaliteit. Zij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Het CGVS besliste om haar tweede verzoek niet in overweging te nemen. Zij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Het CGVS besliste eveneens om haar derde verzoek niet in overweging te nemen. Zij ging in beroep tegen deze beslissing. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 196 233 van 6 december 2017. De Raad oordeelde dat er wel geloof diende gehecht te worden aan haar Afghaanse nationaliteit, onder andere omdat zij ter zitting een attest van het UNHCR voorlegde waaruit blijkt dat zij, haar zus H. en haar broer A. K. R. als Afghaanse vluchtelingen in Iran hebben geleefd. Er werd door de Raad tot slot gevraagd om te onderzoeken of zij kan terugkeren naar Afghanistan. Teneinde dit te onderzoeken, werd zij uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS. Het Commissariaat-generaal nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij geenszins aantoonde dat zij in haar land van herkomst het risico loopt op vervolging of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat door te stellen dat zij zich niet zou kunnen aanpassen in Kaboel omdat zij werd opgevoed in de Iraanse cultuur, dat de vrouwelijke mentaliteit in Afghanistan anders is en dat Afghaanse vrouwen geen vredevol, comfortabel leven hebben. Er werd daarnaast geoordeeld dat de stad Kaboel voor haar een veilig en redelijk vestigingsalternatief vormt. Zij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich

bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Een verwijzing naar rapporten omtrent terugkeerders naar Afghanistan, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

6. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoekster over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Zo blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die vermogen aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Wat betreft de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, kan, rekening houdend met verzoekster haar persoonlijke omstandigheden, van haar redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in Kabul vestigt. In het kader van haar vorig verzoek werd door de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster reeds geoordeeld dat zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul beschikt.

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van haar vorig verzoek gedane inschatting betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in haar geval.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoekster onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

7. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 januari 2019, wijst verzoekende partij naar het arrest nr. 196 233 van de Raad van 6 december 2017 waarin ten aanzien van verzoekende partij wordt gesteld dat voor haar het voordeel van de twijfel dient toegepast te worden. Voorts wijst zij erop dat er in haar geval geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief in Kabul. Voorts volhardt zij in de middelen van haar verzoekschrift.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij gaat immers niet concreet in op de grond in die beschikking, minstens brengt ze geen concrete en valabele argumenten bij die hieraan afbreuk vermogen te doen of er een ander licht op te werpen.

4.3. Wat betreft de verwijzing naar 's Raads arrest nr. 196 233 van 6 december 2017, dient er (opnieuw) op te worden gewezen dat de Raad bij dit arrest, in het kader van het vorig, derde verzoek om internationale bescherming, de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag heeft vernietigd die de commissaris-generaal op 11 april 2017 ten aanzien van verzoekende partij alsook in hoofde van haar zus H. had genomen, waarbij in het arrest o.a. werd geoordeeld dat ter zake een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd was.

Voornoemde beslissingen van het Commissariaat-generaal werden vernietigd en teruggezonden naar de commissaris-generaal. Vervolgens heeft de commissaris-generaal, in het kader van hun vorig, derde verzoek om internationale bescherming, op 15 juni 2018 ten aanzien van verzoekende partij en haar zus H. beslissingen genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In die beslissingen wordt geconcludeerd dat verzoekende partij, net als haar zus H., niet aannemelijk maakt dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en er evenmin zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst, Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, en dat, daargelaten de situatie op dat ogenblik in haar regio van herkomst, er voor verzoekende partij een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet beschikbaar is in de stad Kabul. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen die weigeringsbeslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd. Verzoekende partij heeft geen beroep ingediend tegen de beslissing van de CGVS waarbij werd gesteld dat zij kan beschikken over een intern vluchtalternatief.

De loutere verwijzing ter terechtzitting door verzoekende partij naar voormeld arrest van de Raad in het kader van haar vorig, derde verzoek om internationale bescherming (geveld), is niet van aard en vermag geen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing en de beschikking van 17 januari 2019 in het kader van haar huidig vierde verzoek om internationale

bescherming wordt vastgesteld. Verzoekende partij heeft immers naar aanleiding van dit vierde verzoek geen enkel nieuw element/document aangebracht zodat de CGVS terecht een beslissing houdende “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” heeft genomen.

4.4. Verzoekende partij oppert ter zitting voorts zeer algemeen dat er in haren hoofde geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief in Kabul, zonder dit verder toe te lichten of te onderbouwen. Een dergelijke algemene, niet in het minst onderbouwde bewering en het louter op algemene wijze tegenspreken van hetgeen dienaangaande eerder werd vastgesteld, vormt geen dienstige argumentatie en is dan ook geenszins van aard een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 17 januari 2019 waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

“Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoekster over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Zo blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die vermogen aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Wat betreft de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, kan, rekening houdend met verzoekster haar persoonlijke omstandigheden, van haar redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in Kabul vestigt. In het kader van haar vorig verzoek werd door de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster reeds geoordeeld dat zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul beschikt.

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van haar vorig verzoek gedane inschatting betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in haar geval.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoekster onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekende partij maakt in het kader van huidig vierde verzoek om internationale bescherming aldus niet *in concreto* aannemelijk dat zij in Kabul niet (langer) over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

4.5. Verzoekende partij volhardt voor het overige in de middelen van haar verzoekschrift, zonder echter in te gaan op en daadwerkelijk concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 17 januari 2019 opgenomen grond. Ze brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS